

Column Het provinciaaltje

Oktober 2012

Heilig huisje

27 mei dit jaar lanceerde het NOS Journaal haar nieuwe decor met de modernste technische snuffjes. Ik was content met de luchtige huppelpasjes van Sacha. Ik zag door de vingers dat decorelementen soms Trip's virtuele gesprekspartners op de reuze LCD's doorkliefd. Je moet met de tijd mee.

'Het weer' is mijn heilig huisje. Dan stop je met prakken in je aardappels en houdt zelfs de peuter zijn adem even in. Behoefde de meteorologische verslaggeving opluister? Welke digi-dingen zouden ze daarvoor uit de kast trekken? In gedachten zag ik weergod Gerrit al, als een stralende Zeus, met een virtuele zonnestaf zwaaien, waarbij L-etjes zich spontaan transformeerden in H-tjes. Mijn verwachtingen waren hooggespannen. Het werd uiteindelijk een tenenkrullende anticlimax.

Clementie voor mijn arme meteohelden die zich, met hun prangende rapport, avond aan avond staande moeten zien te houden in het technologische fiasco van spastisch flitsende beeldschermen, met landkaarten en radarbeelden die het af laten weten. Een rilling van afgrijzen over mijn rug als ik de minstens twee meter lange rode god dubbel zie klappen om op de 'next' button te kunnen klikken, die ergens tussen zijn knie en enkel in de pixels zweeft. Plaatsvervangende schaamte wanneer ik Willemijn met ingehouden frustratie herhaaldelijk op een onwillige donderwolk zie meppen.

Waarom zijn deze bugs na vijf maanden nog steeds niet verholpen? Welk high-tech uilskuiken zit hierachter? Bleek de nieuwe 'jas' van het NOS Journaal zo duur dat er alleen nog financieel ruimte was voor een b-wizkid?

Oh ja, en nog iets, nerd! Met je rug naar het publiek praten is een grote DON'T in MarCom land. Laat Willemijn dan geen onflatteuze pirouettes draaien naar een windvaan pal achter haar, zodat we steeds tegen haar kruin aankijken. Dat kleedt overigens ook niet af.